А будинків, будинків, будинків
У місті промерзлому,
Немов сніговиця за ніч нанесла їх оце...
І день відчайдушний
Своїми зухвалими пензлями
На ватмані неба
Малює камінне лице.
Не дихає вулиця.
Світ до глибин промерзає,
Ні слова живого,
Ні звуку ніде далебі...
Але у будинку напроти –
Я точно це знаю –
Жінка самотня заварює каву собі.
Стоїть вона довго.
Повільно розмішує цукор.
І дивиться пильно кудись у минулі роки...
На кріслі
Крижинкою чорною
Крихітний цуцик
Торкнеться зненацька
її крижаної руки.
А кава холоне.
Платівка накручує танго.
А жінка – красива...
їй тиша оця до лиця...
І думаю я –
Чи ж зігріється,
Чи ж відтане
В промерзлому місті
Жінка самотня оця?.